

Ecofilms
της Μαρίας Κατεργάρη

Κινηματογράφος για μια νέα αντίληψη

Το φεστιβάλ τής Ρόδου δεν περιορίζεται στην κατανάλωση της εικόνας. Τολμά να αποκαλύπτει σκοτεινές και ευαίσθητες πτυχές τής ζωής στον πλανήτη.

Πρόσφατα η αγγλίδα συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων P. D. James, διανύοντας την όγδοη δεκαετία τής ζωής της, έδωσε μια διάλεξη στο παλάτι του Ουέστμινστερ, όπου μεταξύ άλλων είπε και τα εξής ενδιαφέροντα:

«Όλο και μεγαλώνει το ρίσκο να καταλήξουμε να ζούμε σε γκέτο, με ανθρώπους του δικού μας "είδους", αφοσιωμένοι στις δικές μας τοπικές κοινωνίες, ασχολούμενοι μόνο με τα δικά μας προβλήματα και με ελάχιστη επαφή με όλον τον υπόλοιπο κόσμο, που είναι έξω από τον μικρό μας, προστατευόμενο κύκλο. Ο αμοιβαίος σεβασμός, η κατανόηση και η αναγνώριση, το ότι σ' αυτόν τον τόπο συνυπάρχουμε με άλλους ανθρώπους δεν μπορούν να καλλιεργηθούν και να ανθίσουν μέσα στην απομόνωση. Στις μεταξύ μας σχέσεις καταντήσαμε να καθοδηγούμαστε από τη δαιμονική κουλτούρα τής πολιτικής ορθότητας. Όταν, κάθε φορά που μιλάμε με κάποιον που ανήκει σε μια μειονότητα, φοβούμαστε να εκφραστούμε ελεύθερα και αναγκαζόμαστε να ζυγίσουμε κάθε μας λέξη εκ των προτέρων μη και θίξουμε οποιονδήποτε, πώς μπορούμε να αισθανόμαστε άνετα μεταξύ μας, να χαίρομαστε την κοινή μας ανθρωπότητα.»

Τα παραπάνω θα μπορούσαν να αποτελέσουν και το μότο του φεστιβάλ Ecofilms, που θα παρουσιάσει στη Ρόδο (24 - 29 Ιουνίου) παραγωγές από όλο τον πλανήτη, εστιάζοντας όπως πάντα σε περιβαλλοντικά και κοινωνικά θέματα κι επιλέγοντας να προβάλλει την κινηματογραφική τέχνη που υπηρετεί τις αξίες του ανθρωπισμού, τής ελευθερίας και τής δικαιοσύνης μέσα από διαφορετικές θεματικές και αισθητικές προσεγγίσεις, σε μια σχέση ισορροπίας και ευθύνης προς τον άνθρωπο, την κοινωνία και τη φύση.

Η καλλιτεχνική διευθύντρια Λουκία Ρικάκη δίνει το στίγμα: «Τα περιβαλλοντικά προβλήματα και ο υπερπληθυσμός δεν έχουν γίνει κατάσταση. Το φεστιβάλ τής Ρόδου προσπαθεί να φωτίσει τις ταινίες εκείνες των δημιουργών που προτείνουν μια νέα γραμματική εικόνων... ταινίες δημιουργών που τολμούν να αναρωτηθούν μέσα από την τέχνη τους, που δεν καταναλώνουν την πληροφορία, αλλά την επεξεργάζονται και φωτίζουν, με σεβασμό στον άνθρωπο, τις ευαίσθητες πτυχές του... Οι ταινίες θα μπορούσαν να προκαλέσουν επανάσταση. Οι ταινίες μπορούν να αλλάξουν την αντίληψή μας για τα πράγματα».

Μέχρι σήμερα το Φεστιβάλ έχει παρουσιάσει περισσότερες από 600 ταινίες από 68 χώρες, πολλές εκ των οποίων σε παγκόσμια ή σε πα-

νευρωπαϊκή πρεμιέρα. Γνώρισε στο ελληνικό κοινό σημαντικούς νέους σκηνοθέτες όπως τους Laura Poitras, Byambasuren Davaa, Luigi Falorni, Paul Smaczny, Hala Alabdala, Gunnar Bergdahl, Laurent Van Lancker, Joop van Wijk, Filip Remunda, Vit Klusak, Franz Reichle, Katarina Peters, Kai Nordberg, Luca Pastore, Erik Gandini, Niki Caro, Oao Jardim, Walter Carvalho και πρωτοποριακές ταινίες, οι οποίες, ενώ διακρίθηκαν στο εξωτερικό, δεν θα είχαν βρει άλλο τρόπο να προβληθούν στην Ελλάδα.

Μια πρώτη επιλογή

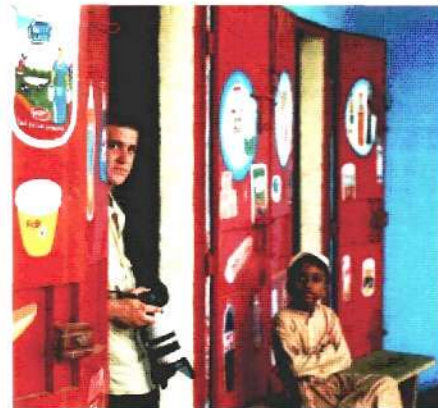
Ο Νίκος Νικολαΐδης, γενικός συντονιστής του Φεστιβάλ, υπογραμμίζει «ότι στόχος τού Φεστιβάλ είναι κάθε χρόνο να έχει καλύτερης ποιότητας ταινίες κι όχι περισσότερες ταινίες - παρόλο που φέτος ξεπέρασε το φράγμα των 100 ταινιών».

Από τις πολλές ενδιαφέρουσες ταινίες που προβάλλονται φέτος σημειώνονται οι παρακάτω, δίνοντας το στίγμα της πολυπολιτισμικότητας αλλά και του προβληματισμού που θέτει το Ecofilms:

Το 1968 ο Louis Malle γυρίζει στην Ινδία το ντοκιμαντέρ «L'Inde Fantome. Reflexions sur un voyage» το οποίο αποτελείται από επτά σπονδυλωτές ταινίες στο ύφος ενός προσωπικού ταξιδιωτικού ημερολογίου. Ο Malle επιχειρεί μια ιλιγγιώδη κατάδυση στα βάθη τής Ινδίας, στις απομακρυσμένες αγροτικές περιοχές, αφογκράζεται τον ρυθμό τής, ακολουθεί τα έθιμά τής και αποκαλύπτει τις διαφορετικές πολιτιστικές, πολιτικές και θρησκευτικές πτυχές σαν ένα καλειδοσκόπιο εικόνων, τοποθεσιών και συναντήσεων που ανιχνεύουν τον βαθμό στον οποίο ο δυτικός άνθρωπος αισθάνεται ξένος μέσα σε μια χώρα τόσο διαφορετική. Θέτει ερωτήματα πάνω στο ταξίδι, τη θρησκεία, τη φτώχεια, την εκμετάλλευση, το σύστημα τής κάστας, τη θέση τής γυναίκας, την εκβιομηχάνιση, τις πολιτικές και εθνотικές διαμάχες - διαφορετικά θέματα και όψεις μιας μυθικής χώρας. Βασίζεται σε δύο μοντέλα που ανήκουν όχι στην ιστορία τού κινηματογράφου, αλλά στην ιστορία τής λογοτεχνίας: το ταξιδιωτικό ημερολόγιο του Μισέλ

Πάνω και δεξιά, εικόνες από την συγκλονιστική ταινία των Annie Sundberg και Rickie Stern «The Devil Came on Horseback» που αποκαλύπτει το μέγεθος τής τραγωδίας που εκτυλίχεται στο Νταρφούρ.

ντε Μονταίν στην Ιταλία και το έργο «L'Afrique Fantome» του Μισέλ Λειρίτ.

Στην τελευταία του ταινία «Encounters at the end of the world» ο Werner Herzog, ο «δαφνοστεφής κινηματογραφικός ποιητής των ανθρώπων που ζουν στα άκρα», κάνει τη δική του πολύ ξεχωριστή εξερεύνηση του Νότιου Πόλου, μαγνητικό τόπο έλξης επιστημόνων, ανθρώπων τής περιπέτειας και κάθε είδους εκκεντρικών. Ο σταθμός Μακμέρντο που παρουσιάζει το φιλμ είναι τόπος συγκέντρωσης ανθρώπων που θέλουν να ξεπεράσουν τα όρια, «full time ταξιδιωτών και part time εργαζομένων, επαγγελματιών ονειροπόλων». Πίσω απ' τις εγκαταστάσεις του, ο Herzog ταξιδεύει σ' ένα τοπίο επιστημονικής φαντασίας, από τα παγωμένα βάθη τής Θάλασσας του Ρος στην κορυφή τού ηφαιστείου τού όρους Έρεβος, μέσα από εικόνες άγριας ομορφιάς.

Από τις πολλές σημαντικές ταινίες ξεχωρίζει η πολυβραβευμένη (υποψήφια και για Όσκαρ) παραγωγή των Andrea και Sean Fine για τον